

A menekültek lelkét ápolják

A terápia nem csak pszichés terhek feldolgozását, hanem a beilleszkedést is segíti

Bicske (str) – Mostantól állandó helyen várják a Cordelia Alapítvány munkatársai a világ más-
sik végéről erőszakot, háborút átélt menekülteket. Terápiás központ alakult a bicskei befogadó-állomáson.

Több mint tíz éve működik a pszichiáterek, pszichológusok, szociális munkások és tolmácsok által alapított Cordelia Alapítvány, amely a szervezett erőszak áldozatait segíti. A magyarországi befogadó-állomásokon, bántalmazást, kínzást megélt embereknek nyújtanak segítséget. Eddig úgynevezett „mobil terápiás” módszerekkel tudtak csak dolgozni. Ez azt jelenti, a menekültek szobájában zajlottak a foglalkozások.

Egy tavalyi pályázatnak köszönhetően mostantól állandó helyen várhatják a menekülteket a terapeuták: a bicskei állomáson *Hárdi Lilla* vezetésével létrehozták pszichoterápiás központjukat, ahol múlt hét óta zajlanak a

FOTÓ: S. TÖTTŐ RITA

Jobbról balra: Kroó Adrienn, Hegedűs Ildikó és Hajdú Endre terapeuták, valamint egy táborlakó éppen beszélgetnek

foglalkozások. *Hegedűs Ildikó* terapeuta kísért végig a helyiségeken:

– Az alapítvány a Norvég Alapból nyert támogatást, ennek köszönhetően újíthattuk fel az épületrészt. Van vizesblokk, teakonyha, nappali és egy kisebb, egy nagyobb terápiás helyiség is – mutat körbe a pszichiáter. Az egyik szobában foglalkozás zajlik, egy libanoni palesztin fiatalemberrel beszélget *Hajdú Endre* terapeuta és egy tolmács.

– A célunk nem csak a pszichológiai segítségnyújtás. Szeretnénk elérni, hogy a menekültek könnyebben illeszkedjenek be az itteni kultúrába. Nyolcfős csoportokban zajlanak a foglalkozások, melyeken igyekszünk felszínre hozni a traumákat – meséli *Hegedűs Ildikó*. – Ám gyakran, mire ideérnek a világ másik feléről, nagyon mélyen eltemetik magukban a megélt fájdalmakat. Nem szívesen beszélnek ezekről az esemé-

nyekről, a hazájukról, kultúrájukról annál inkább.

A terápiás munka eredménye a falakon is látszik: kifésztett térképek, rajzok segítségével próbálják feloldani a gátakat. Ám ez nem mindig sikerül. Jól példázza ezt az a fiatalember is, aki ottjártunkkor bármiről szívesen beszélgetett velünk, ám amikor arról kérdeztük, miért kellett eljönnie otthonról, azt mondta: erről nem szeretne beszélni.

– Nehezen élük meg az emberek az ittlétet, mert noha sok borzalom történt velük otthon, mégis hazavágnak. Megpróbálják elfelejteni a nehézségeket, s máris szépnek tűnik a múlt – magyarázza a terapeuta. A legtöbb csoport libanoni palesztin vagy arab, ők vannak a legtöbben. Hetek kellene, hogy egyáltalán szóvá tegyék a bántalmazásukat, mesélte *Ildikó*, de az is előfordul, nem hajlandóak megnyitni, az egyéni foglalkozásokon sem. Sokat számít a terápiás központ, hiszen egyfajta lelki megtisztulást sikerül elindítani náluk.